

שתי מגילות

הכרזת העצמאות הפלסטינית נכתבה על-ידי המשורר מחמוד דרוויש, חבר הוועדה הפועל של אש"ף, בן כפר בגליל, חניך האוניברסיטה העברית, היוזע עברית על בוריה. מובן מזליו שהוא מכיר היטב את מגילת העצמאות הישראלית.

השוואת הנוסח של שני המסמכים אינה משאירה ספק לגבי העובדה שדרוויש הלך באופן מודע אחרי נוסח המגילה הישראלית, כאשר ניסח את המסמך על-ידי הנחיותיו של יאסר ערפאת. ההכרזה מנוסחת בערבית קלאסית מצויינת, והתרגום העברי אינו משקף את טיבו הספרותי.

מעניין וחשוב לערוך השוואה בין שני המסמכים. הנה כמה קטעים:

הכרזת העצמאות הפלסטינית

העם הערבי הפלסטיני, המושרש ללא-הפסק במרחבו, גיבש את זהותו הלאומית... בעיקבות הנביאים שהופיעו זה אחר זה על אדמה ברוכה זו, הושמעו מתוך המיסגדים, הכנסיות ובתי-הכנסת דברי-השבח לבורא ומיזמורי הרחמים והשלום...

... למרות אי-הצדק ההיסטורי, שנכפה על העם הערבי הפלסטיני, אשר גרם לפיזור ומנע ממנו את זכותו להגדרה עצמית למחרת החלטת עצרת-האוי"ם 181 (1947), שהמליצה על חלוקת פלסטין לשתי מדינות, האחת ערבית והאחרת יהודית, ברור שהחלטה זו היא הקובעת עדיין את התנאים ללגיטימיות בינלאומית, המבטיחים גם את זכות העם הערבי הפלסטיני לריבונות ולעצמאות...

... בלב המולדת ומסיביב לה, בגלויות קרובות ורחוקות, מעולם לא איבד העם הערבי הפלסטיני את אמונו בזכותו לשיבה ולעצמאות...

... בהתאם לזכויות הטיבעיות, ההיסטוריות והמישפטיות של העם הערבי הפלסטיני על מולד-תו, פלסטין; ובהתבסס על הקורבנות של דורות של פלסטינים למען ההגנה על החרות והעצמאות של מולדתם; על בסיס ההחלטות של ועידות-הפיסגה הערביות, בהתאם לעלינות הזכות והחוקיות הבינלאומית, כפי שבאו לידי ביטוי בהחלטות של אירגון האו"ם מאז 1947; תוך יישום זכות העם הערבי הפלסטיני להגדרה עצמית, לעצמאות ולריבונות על אדמתו; מכריזה המועצה הלאומית הפלסטינית, בשם אללה והעם הערבי הפלסטיני, על הקמת מדינת פלסטין על אדמתנו הפלסטינית, שבירתה אל-קודס (ירושלים)...

... שם יוכרז כבודם האנושי במישטר פרלמנטרי דמוקרטי, המבוסס על חופש-המחשבה, החופש להקים מפלגות, כיבוד זכויות המיעוט על-ידי הרוב, וכיבוד החלטות הרוב על-ידי המיעוט... מישטר זה יהיה מושתת על הצדק החברתי, השיוויון והיעדר כל הפלייה... מדינת-פלסטין מכריזה על דבקותה בעקרונות וביעדים של אירגון האומות המאוחדות, בהצהרה האוניברסלית של זכויות-האדם, וכן בעקרונות ובמדיניות של אי-הזדהות...

... מדינת-פלסטין מכריזה שהיא מאמינה ביישוב סיכסוכים איזוריים ובינלאומיים בדרכי שלום, בהתאם לאמנת אירגון האומות המאוחדות והחלטותיו. היא מוקיעה את האיום בכוח ואת השימוש בו, את האלימות ואת הטרור, כפי שהיא דוחה את השימוש בכוח נגד השלמות הטריטוריאלית שלה ושל מדינות אחרות, וזאת בלי לפגוע בזכותה הטיבעית להגן על הטריטוריה והעצמאות שלה...

מגילת העצמאות הישראלית

בארץ ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים...

... אחרי שהוגלה העם מארצו בכוח-הזרוע שמו לה אמונים בכל ארצות פזרו, ולא חדל מתפילה ומתיקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חרותו המדינית...

... ב-29 בנובמבר 1947 קיבלה עצרת האומות המאוחדות החלטה המחייבת הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל... זוהי זכותו הטיבעית של העם היהודי להיות ככל עם ועם עומד ברשות עצמו במדינתו הריבונית...

... למיכך התכנסנו אנו, חברי מועצת-העם, נציגי היישוב העברי והתנועה הציונית... ובתוקף זכותנו הטיבעית וההיסטורית, ועל יסוד החלטת עצרת האומות המאוחדות, אנו מכריזים בזאת על הקמת מדינה יהודית בארץ-ישראל, היא מדינת-ישראל...

... מדינת-ישראל תהא פתוחה לעליה יהודית ולקייבוב גלויות; תשקוד על פיתוח הארץ לטובת כל תושביה; תהא מושתתת על יסודות החרות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביא-ישראל; תקיים שיוויון-זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה בלי הבדל דת, גזע ומין; תבטיח חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות; תשמור על המקומות הקדושים של כל הדתות; ותהיה נאמנה לעקרונותיה של מגילת האומות המאוחדות...

... אנו מושיטים יד לשלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשי-תוף-פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת-ישראל מוכנה לתרום חלקה במאמץ משותף לקידמת המיזרח התיכון כולו...

ונהרגו 2000 בחורים ישראלים, נוסף על אלפי חללים מצריים. הם נרצחו בידי המיזרחנים, והבוסים הפוליטיים שלהם. עכשיו עוסקת כל העדה הזאת בפילפולים דומים, כדי לאמור כי ההכרזה המפורשת בישראל אינה הברכה, אלא הדי היסך מהברכה, הזמנה להשמרה, תורת-השלבים, וכדו' וכדו'.

הטיבה שלמה של עסקים, כסילים בעלי ביטחון עצמי, חוזרים עכשיו על שטיות מסוכנות אלה, שטויות שאינן פחות קטלניות מן השטויות ההן. לא מפריע להם שכל העולם אומר אחרת, שכל העולם מבין כי הצעד הפלסטיני הוא צעד מכריע לקראת השלום. מעניין לראות שמול המצרי-אות החדשה אין הברל בין יצי-חק שמיר ושימיעון פרס.

השיטה שבשיגעון

האם יש שיטה בשיגעון הזה? בור-ראי שיט. אילו הכירה ישראל בעובדה שיש כאן הצעת-שלום פלסטינית מפורשת וחדר-משמעות, כי אז היתה נאלצת להי-כנס למשאומתן שיסתיים בהקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. מן הסתם לא מיד, אלא אחרי תקופת-מע"בר ושלבי-מיבחן, תוך סידורי-ביטחון קפדניים. אבל בסוף תקום המדינה. בכך אין הליכוד רוצה, וגם לא המערך. והשאר מפורחים ושמרניים-מדי.

אולי נורא מכל: במשך השבוע הזה לא קם בישראל אף לא גוף-שלום אחד כדי לברך בפה מלא על ההחלטה הפלסטינית. תנועת-השלום מובה, מופת-דת, המוכחה, מפולגת. מה ושם קם יחיד אמיץ ואמור, בכתב או בעליפה, מילים של ברכה. אך שום הצהרה לא היתה, שום

זה מגוחך, כי שימחה היא דבר שבכלב. וחניך מכדור חי, הפולח את הלב, אין תרופה נגדה. ורגל לאומי אפשר להניף גם בדימיון, והיכנון לאומי אפי-שר לשיר בלחש — ואז כוחו חזק פי כמה.

התגובה המילולית היתה לא-יפחות היסטורית. דיפלומטים, פרשנים, עסק-נים, מיזרחנים ושאר זורירי-עיסומוה גוייסו כדי להוכיח שמה שכתוב אינו כתוב, אלא שכתוב ההיפך.

הצהרה היא שהכרזת-העצמאות הפלסטינית מקבילה כמעט מילולית למגילת-העצמאות שלנו (ולא במיקרה — ראה מיסטרנח), וכל הפוסל במומה, כמומונו פוסל.

ההכרזה אינה משרטטת גבולות — וכך גם המגילה שלנו.

בהכרזה אין זכר לשם "ישראל", כשם שבמגילה שלנו אין זכר לשם "פלסטין".

בהכרזה מדובר על ההחלטה 181 — וכך גם במגילה שלנו.

בהכרזה מדובר בפירוש על "מדינה יהודית" — בעוד שבמגילה שלנו אין אף לא איזכור מפורש אחד ל"מדינה ערבית".

רבים התפללו סביב ההכרזה המת-נית בהחלטה 242, המופיעה במיסמך המדיני הגלולה להכרזה.

אש"ף הכיר בהחלטה 242, בצורה שאינה משתמעת לשי-תוף-פנים, למרות שההחלטה מתעלמת כליל מן העניין הפלסטיני.

האמת היא שגם ישראל לא קיבלה בשעתו את 242 אלא תוך כדי הסתיי-גויות והתנאות.

(בעניין כל זה בלתי-חשוב. 242 הוא מיסמך ככל מיסמך אחר, פרי זמנו ונסיבותיו. אין בו פיתרון לשום בעייה. רק במקרה הפך למעין פרה קדושה, שהכל נדרשים לכרוע ברך ולסגוד לו.) ותיקים יזכרו כי בראשית שנות ה'

שטיסת-מרוח: ההכרזה כסצצה (זאב ב, הארץ)

70 עסקו מיטב המיזרחנים, המדינאים והפרשנים שלנו בנייתו הברל התהרי מ בין "סלאם" ו"צולח", כדי להוכיח שהמצרים, כדברים על "סלאם", אינם מתכוונים כלל לשלום. נאמר שהם חייבים לדבר על "צולח". בעזרת פיל-פול זה נדרו איתות-יהשלום המצריים

אולי מונח מתחת לכל הפילפולים הפוליטיים גורם בלתי-מודע, תתי-הכר-ת: אייחיות להשלם עם העובדה ההיסטורית שהיה קיים בארץ הזאת עם

שטריוול לערפאת

ארצות-הברית? מה כאשר לי-ארצות-הברית?

ומציינים בצער כי חסרה תמו-נתו של הרבי מלובאביץ, ולכן לא התמלאו התנאים לדרשיה. יש להבין זאת: שום דבר שאש"ף יגיד או יצהיר כיום לא יספק את האמי-ריקאים. כי הבעיה אינה במילים.

אז היכן קבור הכלב? ציניקאים יגידו: בירושלים. ארצות-הברית האדירה אינה מדינה עצמאית ככל הננוע לסיכסוך שלנו. היא מושבה ישראלית. הקונגרס נבחר על-ידי הלו-בי הישראלי. כמעט כל כליהתיקשו-רת מצויים בידיים יהודיות. גם הנשיא הנבחר לא יוכל לשנות הרבה, אם יר-צה. הקונגרס הוא בידינו, השבח לאל. אחרים יגידו: ההשפעה הישראלית (המשך בעמוד 42)

ארצות-הברית הבטיחה לפתוח בדי-אלוג עם אש"ף אם ימלא אש"ף תנאים מסוימים. כל התנאים האלה מולאו עכשיו. אדם תמים יכול היה לקוות שכזה ישתנה היחס האמריקאי לאש"ף, ויתחיל מאמץ אמריקאי לפשר בין יש-ראל והפלסטינים.

מובן שזה לא קרה. האמריקאים מצאו תירוצים חדשים. לא נאמר כך, אלא כך. המילה היא אינה מתאימה. פסיק אחד אינו רשום במקומו הנכון, נקודה חסרה בפסוק ההוא.

אילו תלה יאסר ערפאת מעל לשולחן-עבודתו תמונתו של בנימין זאב הרצל וזאב זיברי טינסקי, היו האמריקאים באים